

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: **E. P., s. r. o.**
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Kolářem
sídlem Perucká 2483/9, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 27. 9. 2018, č. j. 127426/2018/KUSK,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Původní žalobce JUDr. T. P. se jako správce konkursní podstaty úpadce P. t. a.s., sídlem X (dále jen „úpadce“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu P.,

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 12. 2017, č. j. MeUPB 110894/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad povolil Společenství vlastníků jednotek domu čp. X, X, X, ulice X, sídlem X (dále jen „stavebník“) stavební úpravy bytového domu za účelem změny v užívání sušárny na plynovou kotelnu, P. X X, X, X na pozemcích st. p. X, X a X v katastrálním území B. H. (dále jen „stavba“).

2. Usnesením ze dne 16. 12. 2020, č. j. 54 A 185/2018 – 36, soud rozhodl, že namísto původního žalobce bude v řízení dále pokračováno se žalobkyní, která se koupí obchodního závodu úpadce stala jeho právní nástupkyní. Žalobkyně tak vstoupila do řízení namísto úpadce coby dosavadního účastníka [§ 107a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a tedy převzala stav řízení, jaký tu byl v době jejího nástupu (§ 107a odst. 3, § 107 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud proto předesílá, že v dalších částech odůvodnění tohoto rozsudku hovoří o podáních činěných žalující stranou jako o podáních žalobkyně, byť fakticky tato podání činil původní žalobce jménem úpadce (do jehož práv žalobkyně vstoupila).

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně předně namítá, že plná moc udělená stavebníkem společností T. S. s.r.o. (dále též „zmocněnec“) k zastupování ve správním řízení je vadná a zcela neurčitá. V plné moci není uvedeno, jakou žádost o stavební povolení by měl zmocněnec za stavebníka podat ani v jakém řízení by jej měl zastupovat.
4. Žalobkyně dále namítá, že ve stavebním řízení nebylo doloženo, že by spoluvlastníci společných prostor (vlastníci jednotek) souhlasili s odpojením od centrálního zdroje tepla (dále jen „CZT“) a provedením stavby. Podle žalobkyně nebyl stavebník bez souhlasu vlastníků jednotek oprávněn jakkoliv zasahovat do jejich vlastnického práva. Další vadu stavebního řízení žalobkyně spatřuje v tom, že zápis ze shromáždění vlastníků ze dne 29. 6. 2017 je neplatný, a proto nemůže být podkladem pro stavební řízení.
5. Žalobkyně brojí též proti postupu stavebního úřadu, který nesprávně vymezil okruh účastníků stavebního řízení, když mezi účastníky nezahrnul všechny spoluvlastníky společných prostor.
6. Žalobkyně dále namítá, že žádost stavebníka zahrnovala mimo jiné trvalé odpojení od CZT a přechod na vytápění z lokální plynové kotelny. Stavební úřad proto měl s ohledem na § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) přezkoumat žádost stavebníka z hlediska ochrany ovzduší. Stavebník nedoložil, že vytápění z CZT je pro něj technicky nemožné nebo ekonomicky nepřijatelné. Vzhledem ke stávajícímu způsobu vytápění je vyloučeno, že by využívání CZT bylo technicky neproveditelné. Pokud jde o otázku ekonomické nepřijatelnosti, správní orgány vycházely pouze z nesprávného energetického posudku Ing. M. D., Ph.D. (*v žalobě zjevně mylně pojmenované „D.“ – pozn. soudu*), který předložil stavebník. Žalobkyně přitom nezávislým energetickým posudkem Ing. D. B. ze dne 8. 1. 2018, č. 130886.0, prokázala, že stávající způsob vytápění z CZT není pro stavebníka ekonomicky nepřijatelný. Žalovaný v odvolacím řízení nesprávně vycházel ze stanoviska Krajského úřadu střeďočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, které se opírá o právně nezávaznou metodiku Ministerstva životního prostředí.

7. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný s výše uvedenými námitkami dostatečně nevypořádal, a proto napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

8. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně není oprávněna vznášet námitky přesahující rámec § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 193/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Dle žalovaného nejsou žalobní body týkající se plné moci udělené zmocněnci a vymezení okruhu účastníků stavebního řízení důvodné, protože nezasahují do právní sféry žalobkyně. Žalovaný uvedl, že žalobkyně nevystupuje v pozici ochránce veřejného zájmu, a proto není oprávněna požadovat přezkoumání žádosti stavebníka z hlediska ochrany ovzduší. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014 – 43.
9. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které zopakovala nosné žalobní body.

IV. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

V. Skutková zjištění ze správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
12. Dne 25. 9. 2017 podal stavebník žádost o stavební povolení na stavbu plynové kotelny, ke které mimo jiné doložil:
- projektovou dokumentaci pro stavební povolení;
 - plnou moc udělenou společnosti T. S. s.r.o. k zastupování ve věci „*vestavby záložního nebo nového zdroje vytápění a ohřevu teplé vody*“;
 - stanovy stavebníka ze dne 26. 10. 2016 (dále jen „stanovy“) podmiňující stavební úpravy a opravy společných částí domu, jimiž se nemění vnitřní uspořádání domu a velikost spoluvlastnických podílů na společných částech domu, souhlasem $\frac{3}{4}$ všech přítomných vlastníků jednotek (čl. IV);
 - zápis ze shromáždění vlastníků ze dne 29. 6. 2017, podle jehož bodu 5: „*Proběhlo hlasování o realizaci investiční akce, a to výstavbě vlastního zdroje vytápění – plynové kotelny. S realizací souhlasilo 94,28 % spoluvlastníků (přítomných 66, 99% a zmocněných k zastupování 27,29 %) proti bylo 0 % z přítomných spoluvlastníků, hlasování se zdrželo 0 % přítomných spoluvlastníků, schůze se nezúčastnilo 5,72 % (paní G. J.).*“
 - energetický posudek č. 103751.0 vypracovaný dne 15. 8. 2017 Ing. D., podle kterého není vytápění ze soustavy zásobování tepelnou energií ekonomicky přijatelné;

- souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu P., odboru životního prostředí, ze dne 9. 11. 2017, č. j. MeUPB 75513/2017/OZP/Wa (dále jen „závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší“);
13. Součástí správního spisu je plná moc, kterou vystavili vlastníci jednotek společnosti T. S. s.r.o. k zastupování ve stavebním řízení.
14. Dne 2. 11. 2017 vydal stavební úřad oznámení o zahájení stavebního řízení, dle kterého se stavební úřad rozhodl upustit od ohledání na místě a od ústního jednání, a současně stanovil lhůtu 10 dnů ode dne doručení oznámení k podání námitek. Následně žalobkyně uplatnila včasné námitky, v nichž argumentovala v zásadě obdobně jako později v žalobě.
15. Dne 6. 12. 2017 vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které částečně směřovalo proti závaznému stanovisku orgánu ochrany ovzduší. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „nadřízený orgán ochrany ovzduší“), svým sdělením ze dne 17. 8. 2017, č. j. 108862/2018/KUSK, napadené závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší potvrdil. Následně žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění zejména uvedl, že odvolací námitky žalobkyně přesahují rámec jejího postavení jako účastníka stavebního řízení.

VI. Průběh soudního jednání a posouzení věci soudem

16. Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body. Nad rámec referátu podstatného obsahu správního spisu soud neprováděl žádné dokazování.

Obecná východiska

17. Soud předně připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy poskytují ochranu tomu, kdo tvrdí, že byl nezákonným správním rozhodnutím zkrácen na svých veřejných subjektivních právech (srov. § 2 ve vztahu k § 65 odst. 1 s. ř. s.), což je ještě zdůrazněno dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu tudíž nepředstavuje prostředek pro všeobecnou kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu, proto se v jejím rámci nelze úspěšně domáhat ochrany veřejných subjektivních práv jiných osob či obecně ochrany veřejného zájmu jako takového (vyjma specifických případů žalob podávaných spolky ve smyslu § 65 odst. 2 či vybranými institucemi ve smyslu § 66 s. ř. s., ani jedno však není případ žalobkyně). Ostatně i judikatura správních soudů konstantně dovozuje, že v rámci žaloby proti rozhodnutí správních orgánů se nelze úspěšně stavět do role dohlázeatele nad zákonností řízení vedených podle stavebního zákona, ale je třeba alespoň tvrdit, jak se namítané pochybení správních orgánů mělo projevit na veřejných subjektivních právech žalující osoby. Například Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014 – 48, bodě 34, konstatoval, že „[ž]alobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlázeatel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo“ (dostupný stejně jako všechna zde uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz).
18. Závěry předchozího odstavce mají značný význam pro nyní posuzovanou věc, ve které je prakticky ve všech žalobních bodech obecně poukazováno na rozpor s tou či onou právní

normou, aniž by zároveň bylo tvrzeno, jak konkrétně tato namítaná nezákonnost měla poškodit veřejná subjektivní práva žalobkyně. Tento zásadní argumentační nedostatek sám o sobě pozici žalobkyně velmi oslabuje a do značné míry předznamenává nedůvodnost žaloby.

19. Soud dále konstatuje, že případy teplárenských společností, jež brojily proti stavebním povolením umožňujícím změnu způsobu vytápění budov a jejich odpojení od centrálního zdroje tepla, se správní soudy již opakovaně zabývaly (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 – 159, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 – 71 nebo ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 208/2014 – 43), přičemž nosným důvodem neúspěchu žalujících teplárenských společností bylo právě zdůrazňování obecného nesouladu stavebních projektů s právními předpisy, ovšem bez namítání konkrétního poškození svých vlastních (veřejných subjektivních) práv odvíjejících se od práv účastníka stavebního řízení. V projednávané věci soud neshledal žádný důvod, aby se od dosavadní rozhodovací praxe odchýlil.
20. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v rámci stavebního řízení nevystupovala jako stavebník, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, ale jako účastník ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona. Účastenství žalobkyně ve stavebním řízení bylo dáno jejím právem odpovídajícím zákonnému věcnému břemeni k nemovitosti, jíž se stavební úpravy týkaly [srov. § 76 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „energetický zákon“)].
21. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona „[ú]častník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi **přímo dotčeno** jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. [...] Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; **k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřiblíží**“ (zvýrazněno zdejším soudem).
22. Citované ustanovení tedy neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68). Skutečnosti, které založily účastenství žalobkyně ve stavebním řízení, jsou velmi důležité s ohledem na omezení účastníků řízení o povolení stavby vznášet v takovém řízení námitky. Pokud tedy bylo účastenství žalobkyně odvozeno od dotčení jejích práv, tak právě v mezích možného dotčení těchto práv jí příslušel výkon účastnických práv v daném řízení a ochrana jejích hmotných práv (§ 114 odst. 1 stavebního zákona). Energetický zákon přitom žádným způsobem nerozšiřuje práva účastníků stavebního řízení vznášet námitky nad rámec § 114 stavebního zákona.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017 – 28, který se týkal skutkově obdobné věci, uvedl: „*provozovatel, resp. vlastník soustavy zásobování tepelnou energií, může vznášet námitky jen z důvodu dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva, nicméně nepřislúší mu námitky na ochranu veřejného zájmu, a to bez ohledu na skutečnost, že provozuje zásobovací soustavu podle energetického zákona ve veřejném zájmu. [...] Obtíže technického rázu související s odpojením objektu od SZTE [soustavy zásobování tepelnou energií – pozn. soudu], byť i mohou vést ke zvýšení nákladů či k nutnosti repase soustavy,*

nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. [...] [S]tavební řízení, v němž se rozhoduje o změně způsobu vytápění, není a nemá být pro držitele licence na rozvod tepla a dosavadního dodavatele tepelné energie nástrojem k udržení svých zákazníků – odběratelů tepelné energie. Smyslem jeho účastenství v takovém řízení má být ochrana jeho věcných práv k nemovitosti v důsledku umístění rozvodného zařízení, nikoli ochrana jeho podnikatelských záměrů, ekonomických zájmů a dosavadních investic do zásobovací soustavy“ (zvýrazněno zdejším soudem). Z uvedeného rámce soud vycházel při přezkumu žalobních bodů.

Vypořádání žalobních bodů

24. Žalobkyně se ochrany svých práv k CZT a rozvodné soustavě dovolávala velmi obecně. Ve stavebním řízení ani v řízení před soudem žalobkyně blíže neuvedla, v čem konkrétně by se měla stavba dotknout jejích práv jakožto vlastníka soustavy zásobování tepelnou energií. Ani ze správního spisu nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobkynina práva k rozvodné soustavě měla být stavbou dotčena. Právě naopak, z obsahu projektové dokumentace nelze jakkoli dovodit, že by stavba měla nějak zasáhnout do stávajících rozvodů a technické infrastruktury (viz část B a D projektové dokumentace).
25. Žalobkyně ani netvrdila, že by se nedostatek oprávnění zmocněnce zastupovat stavebníka ve stavebním řízení mohl dotknout jejích subjektivních práv. Námitka nedostatečného zmocnění je navíc zjevně lichá, neboť k žádosti o stavebního povolení byla doložena řádná plná moc s jednoznačně vymezeným obsahem (viz odstavec 12 výše) a rozsahem zmocnění pro celé řízení [srov. § 33 odst. 2 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“)].
26. Totéž platí i ve vztahu k namítanému nedoložení souhlasu spoluvlastníků společných prostor s provedením stavby [srov. § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění zákona 193/2017 Sb.]. Ani v tomto směru není v žalobě prakticky nijak tvrzeno, jak by se případný nedostatek takového souhlasu mohl dotknout subjektivních práv žalobkyně. Nutno podotknout, že k žádosti o stavební povolení byl doložen zápis ze shromáždění vlastníků ze dne 29. 6. 2017 (viz odstavec 12 výše), z jehož obsahu jednoznačně vyplývá, že se stavbou souhlasilo 94,28 % všech vlastníků (přičemž 66,99 % z nich hlasovalo osobně a 27,29 % v zastoupení), což je 19,28 % více, než vyžadovaly stanovy (srov. čl. IV stanov). Pokud jde o namítanou neplatnost předmětného zápisu, soud uvádí, že tato námitka jde nad rámec předmětu řízení, kterým je toliko přezkum napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí přijatá na shromáždění vlastníků jednotek nejsou přezkoumatelná ve správním soudnictví (srov. § 1209 a § 258 ve spojení s § 1221 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů).
27. Dále se soud zabýval námitkou, že stavební úřad nesprávně vymezil okruh účastníků stavebního řízení, když mezi účastníky nezahrnul všechny spoluvlastníky společných prostor.
28. V obecné rovině lze připustit, že nesprávné určení okruhu účastníků řízení může způsobit nezákonnost rozhodnutí, k čemuž dojde zpravidla při opomenutí některých subjektů, se kterými měl správní orgán jednat jako s účastníky. V takovém případě by se však měl nezákonnosti dovolávat právě opomenutý účastník, neboť právě jeho veřejná subjektivní práva (srov. § 2 s. ř. s.) by případným opomenutím byla zkrácena. To však zjevně není případ žalobkyně, s jejímž právním předchůdcem bylo jednáno jako s účastníkem řízení,

tudíž v jejím případě logicky nemůže připadat v úvahu zkrácení práv v důsledku opomenutého účastenství. Z obsahu žaloby není zřejmé, jak by případné opominutí některých účastníků mohlo zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně. V tomto směru jde tedy opět o námitky směřující do ochrany veřejného zájmu, potažmo do ochrany veřejných subjektivních práv třetích osob, avšak nikoliv do ochrany vlastních veřejných subjektivních práv. Proto by tento žalobní bod zjevně nemohl být úspěšný ani v případě, že by okruh účastníků stavebního řízení byl vymezen nesprávně.

29. V tomto případě navíc stavební úřad vlastníky jednotek jako účastníky stavebního řízení ve smyslu § 109 písm. a) a b) stavebního zákona neopomněl (viz str. 9 a 10 prvostupňového rozhodnutí). Za vlastníky jednotek vystupovala po celou dobu stavebního řízení společnost T. S. s.r.o., které všichni vlastníci jednotek udělili procesní plnou moc podle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu (viz odstavec 13 výše a § 34 odst. 1 správního řádu).
30. Soud dospěl k závěru, že námitka porušení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší přesahuje rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, protože se týká výlučně veřejného zájmu na ochraně ovzduší a nijak nezasahuje do právního postavení žalobkyně. Je nutno zdůraznit, že žalobkyně jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (viz § 66 s. ř. s.). Tento žalobní bod je proto nedůvodný. Žalovaný proto přiznal žalobkyni více práv, než by jí náleželo, když postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu nechal závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší přezkoumat nadřízeným orgánem ochrany ovzduší. Nebyla-li žalobkyně oprávněna hájit veřejné zájmy a nesměřovaly-li její odvolací námitky k ochraně jejich věcných práv, nestihala žalovaného povinnost iniciovat přezkumné řízení tohoto stanoviska a do jisté míry tím učinil i nadbytečný úkon v odvolacím řízení.
31. Soud neshledal důvodnou ani často opakovanou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgány naopak žalobkyni přiznaly více práv, než by jí náleželo, když některé její námitky meritorně (byť stručně) nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona vypořádaly. Jak bylo výše vysvětleno, žalobkyně na svých hmotných ani procesních právech nemohla být tvrzenými pochybeními přímo dotčena, proto její námitky nebyly ve stavebním řízení přípustné a správní orgány k nim neměly přihlížet. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je proto nutně nedůvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

32. Jelikož žalobkyně namítala taková porušení zákona, která se (i kdyby byla prokázána, že k nim skutečně došlo) její právní sféry nijak nedotýkala, soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
33. Nad rámec posouzení žaloby soud podotýká, že chtěla-li žalobkyně zabránit odpojení stávajících odběratelů od své soustavy CZT, pak spíše než žalobou proti rozhodnutí orgánu veřejné správy měla náležitě uzpůsobit své tržní chování (např. nižší cenou či zkvalitněním služeb, čímž lze motivovat stávající odběratele k tomu, aby odebírali energie od stávajícího dodavatele a neměli důvod zajišťovat si vlastní zdroje).
34. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu